

Marias liv: Herrens oppstandelse og himmelfart

Evangelistene inkluderer ikke Vår Frue i den gruppen av kvinner som på søndagen ga seg i vei for å vaske Herrens legeme. Hennes fravær åpner for håpet om Kristi seier.

10.02.2014

Ved daggry den tredje dagen, da sabbaten var slutt, bega Maria Magdalena, Maria Jakobs mor og Salome seg på vei til Jesu grav.

Kjærligheten tvang dem til å gi Herrens døde legeme de siste tjenestene som de ikke hadde kunnet fullføre på fredag ettermiddag. Mens de gikk på veien, spurte de hverandre: *Hvem skal velte stenen bort fra inngangen for oss?* (Mk 16,3) Den liknet faktisk en kvernstein, og flere menn måtte til for å stenge for graven.

Det er underlig at evangeliene ikke nevner den aller helligste jomfru. Etter at Vår Frues nærvær ved korsets fot er nevnt, dukker hun først opp igjen etter oppstandelsen, når den hellige Lukas i begynnelsen av Apostelgjerningene skriver at Maria var i nattverdssalen i Jerusalem sammen med apostlene, de andre kvinnene som hadde fulgt med Herren fra Galilea, og andre slektninger (jf Apg 1,12-14).

Denne stillheten er svært talende. Til forskjell fra alle andre trodde Maria

fullt og helt på sin Sønns ord, han som hadde forutsagt at han skulle oppstå fra de døde tredje dag. Derfor har de kristne fra de tidligste tider trodd at hun tilbrakte natten fra sabbaten til søndagen våkende mens hun ventet på det øyeblikk da Jesus skulle oppfylle sitt løfte. Vi kan tenke oss at hun med hjelp av Johannes – som ikke hadde vært borte fra henne siden han hadde tatt imot henne som sin mor ved korsets fot – hadde brukt timene før dette til å samle Mesterens disipler og prøvd å styrke dem i troen og håpet, fremfor alt de som hadde vært redde i denne smertelige tiden.

Da den nye dagen opprant – den som skulle bli kalt *dies dominica*, Herrens dag – fordypet Jomfruen seg i en stadig dypere bønn. Den gryende Kirkens tro og håp var konsentrert i henne. Og det er en utbredt oppfatning at Herren først viste seg for sin mor: ikke for at hun skulle

tro, men som en belønning for hennes tro og for å trøste henne i hennes smerte. Ettersom timene gikk, ble budskapet spredt fra munn til munn: først blant disiplene, som kvinnene ved graven hadde fortalt det til, og siden i en stadig videre krets av mennesker.

Likevel var folket i Jerusalem fremdeles opprørt; Kristi korsfestelse hadde ikke dempet hatet hos yppersteprestene og de eldste. Apostlene sto i fare for å bli anklaget for å ha fjernet og gjemt liket. Kanskje dette var grunnen til at englene minnet kvinnene – for at de skulle formidle det til disiplene – om det Jesus hadde sagt til dem før sin lidelse: at han skulle dra til Galilea (jf Lk 24,8).

Denne første søndagen var preget av en stadig vandring til den tomme graven. Den ble avsluttet i nattverdssalen med at Jesus viste seg

for apostlene, noe som ble etterfulgt av at han viste seg en andre gang midt blant dem en uke senere (jf Jo 20,19). Trolig begynte apostlene siden på reisen til Galilea sammen med Maria langs de veier de tidligere hadde kommet i lykkelig følge med Jesus.

I påvente av flere møter med Mesteren vendte apostlene tilbake til sitt arbeid som fiskere (jf Jo 21,1) mens Vår Frue sikkert vendte tilbake til huset sitt i Kafarnaum, der hun tidligere hadde bodd, og fortsatte å styrke alle i tro og kjærlighet.

Etter hvert ble fiendtlighetene dempet, apostlene og disiplene fikk sin tro på oppstandelsen styrket ved hvert møte med Herren – evangeliene forteller bare om noen få – og de gikk ut fylt av iver, fylt av glede, håpefulle om fremtiden. Så kom det tidspunkt da Jesus sammenkalte de næreste

følgesvennene i Jerusalem for å gi dem den siste undervisningen og noen formaninger, fordi den endelige avskjeden nærmet seg.

Dette skjedde en ettermiddag etter at de sammen hadde spist et siste måltid. På toppen eller på en skrent av Oljeberget, med Jerusalem ved sine føtter, skulle de ha et siste fortrolig møte med Mesteren.

Kanskje følte de en dyp tristhet i hjertet, når de tenkte på at de aldri skulle få se ham mer. Men Herren hadde selv forsikret dem, da han forlot dem, om at han skulle være med dem på en annen måte (jf Mt 28,20).

Han bød dem ikke å forlate Jerusalem, men vente på hva Faderen hadde lovet (Apg 1,4), og siden ble han løftet opp til Himmelen for å ta del i Guds makt i sin aller helligste menneskelighet. Den hellige Lukas beskriver i detalj: Så førte han dem ut mot Betania, og

løfte sine hender og velsignet dem – og ennå mens han lyste velsignelsen, skiltes han fra dem og ble tatt opp i himmelen. De kastet seg da ned i tilbedelse. Derpå vendte de tilbake til Jerusalem i jublende glede (Lk 24,50-52). De hadde med seg Jesu mor, som også var mor til hver enkelt av dem. Og sorgfulle i hennes nærhet ventet de på Den hellige ånds komme, som de var blitt lovet.

J. A. Loarte

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
marias-liv-herrens-oppstandelse-og-
himmelfart/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/marias-liv-herrens-oppstandelse-og-himmelfart/) (12.08.2025)